

Μικρό αφιέρωμα - αποχαιρετισμός στον σύντροφο Γρηγόρη Κωνσταντόπουλο

Τρία κείμενα που δημοσιεύθηκαν στην εφημερίδα ΠΡΙΝ, 29.1.2017

ΑΝΤΙΟ ΦΙΛΕ ΓΡΗΓΟΡΗ!

Δημήτρης Δεσύλλας

Βαθιά είναι η συγκίνηση και η λύπη μου, για τη δυσαναπλήρωτη απώλεια του αγαπημένου συντρόφου και αδελφικού φίλου, **Γρηγόρη Κωνσταντόπουλου**, ηγετικού στελέχους του ΚΚΕ (μ-λ), ξεχωριστού λαϊκού ανθρώπου, πρωτοπόρου αγωνιστή του Εργατικού και Κομμουνιστικού Κινήματος της χώρας μας.

Γνώρισα από πολύ κοντά τον σύντροφο Γρηγόρη, στα πέτρινα χρόνια, μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης και του ανύπαρκτου σοσιαλισμού, στην κοινή αγωνία και μετωπική προσπάθεια για την ανασυγκρότηση του Εργατικού και Κομμουνιστικού Κινήματος, μέσα από το πρωτότυπο εγχείρημα της «**Μαχόμενης Αριστεράς**». Ο Γρηγόρης είχε γνήσια ενωτική και μετωπική κουλτούρα, αδιάλλακτη επιμονή και συνέπεια στην επιτυχία, στο δυνάμωμα και άπλωμα της «Μαχόμενης Αριστεράς». Πίστευε βαθιά στην ανάγκη της ευρύτερης συσπείρωσης των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής - αντιϊμπεριαλιστικής - Επαναστατικής Αριστεράς, στη διεθνιστική αλληλεγγύη των εργατών και των λαών, στην ισότιμη κοινή δράση όλης της Αριστεράς μέσα στο Λαϊκό Κίνημα.

Ο σύντροφος Γρηγόρης ήταν **υπόδειγμα** λαϊκότητας και σεμνότητας, ευγένειας και καλοσύνης, ανθρωπιάς και αλληλεγγύης, ανιδιοτέλειας και ντομπροσύνης, αισιοδοξίας και μαχητικότητας. Αυθεντικός και σκεπτόμενος προλετάριος, αγωνιστής της ενότητας λόγου και παραδείγματος, απaráμιλλου ήθους κομμουνιστής, πηγαίος διαπαιδαγωγητής και όχι «αφ' υψηλού» καθοδηγητής, του «εμείς» αδιάλλακτος υπερασπιστής. Για όλα αυτά ήταν αγαπητός και θα μείνει αξέχαστος σε όσους τον γνώρισαν και πάλεψαν μαζί του.

Στους συντρόφους του ΚΚΕ (μ-λ) εκφράζω, από καρδιάς, θερμά συλλυπητήρια, ειλικρινή συμπαράσταση και αλληλεγγύη. Την ελπίδα ότι θα δυναμώσουν την ενότητα, το πείσμα και την αλληλεγγύη τους, για να αναπληρώσουν το κενό του αξέχαστου συντρόφου μας, στους κοινούς αγώνες εργατικής αντεπίθεσης, για την ανατροπή της βάρβαρης επίθεσης Κυβέρνησης - ΕΕ - Κεφαλαίου, για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση και αδικία, σοσιαλιστικό - κομμουνιστικό.

26/1/2017

Δημήτρης Δεσύλλας

Ο γραπτός αυτός αποχαιρετισμός διαβάστηκε από τον Ν. Παπαβασιλείου -παρόντος του Δ. Δεσύλλα- στην [πολιτική κηδεία](#) του σ. Γρηγόρη Κωνσταντόπουλου

Στερνό αντίο στο σύντροφο Γρηγόρη

Νεκτάριος Κοκολαντωνάκης

Η περίπτωση του συντρόφου Γρηγόρη δεν είναι μια περίπτωση ανθρώπου που μιλούσε ή έστω αναφερόταν στον ιστορικό ρόλο της εργατικής τάξης, την επανάσταση και το σοσιαλισμό. Ο Γρηγόρης πίστευε στην επανάσταση και τη ζούσε κάθε μέρα γιατί πίστευε στην ανθρωπιά και στον άνθρωπο. Εξοργιζόταν με το άδικο και ταυτόχρονα ήταν πεποίθησή του πως ο άνθρωπος μπορεί να κατακτήσει μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση.

Δεν είχε την παραμικρή αυταπάτη για ειρηνικούς δρόμους, σιχαινόταν κάθε λογής πολιτικάντηδες και ταυτίστηκε με την αντίληψη και την πρακτική της κοινής δράσης και της υπηρέτησης της αντίστασης, που ήταν και το πολιτικό στίγμα της προσπάθειας του ΚΚΕ(μ-λ) μετά το 1982. Όπως αρμόζει σε έναν αληθινό κομμουνιστή, που ξέρει πως η μαζική λαϊκή πάλη και η επανάσταση είναι προφανώς αρμοδιότητα των μαζών, ο Γρηγόρης είχε απεριόριστη εμπιστοσύνη στις λαϊκές εργατικές μάζες. Είχε ταυτόχρονα σαφή επίγνωση των αρνητικών συσχετισμών, μιας και αντιλαμβανόταν πλήρως την έννοια της αποσυγκρότησης της εργατικής τάξης και τη σημασία της.

Παρ' όλα αυτά, ήξερε να ανατροφοδοτεί συνεχώς την επαναστατική αισιοδοξία του, διαβάζοντας διαλεκτικά τις οξύτατες πλέον αντιθέσεις του συστήματος και την οργή των μαζών.

Έγκαιρα αρκετά πριν από τις κινητοποιήσεις του 2010-2012 μιλούσε επίμονα για την

αποστοίχιση των μαζών σε διεθνές επίπεδο και για τη συντριβή του αστικού πολιτικού προσωπικού, όπως ακριβώς συνέβη τελικά ιδιαίτερα στη χώρα μας. Δυνατό σημείο και στη δυνατότητα να αναλύει με τη γνωστή του σαφήνεια και λιτότητα και συνήθως να πέφτει μέσα ήταν το ταξικό του κριτήριο μα και η τίμια και γενναία δυνατότητά του να κάνει αυτοκριτική όταν έσφαλλε και να διδάσκεται από αυτήν, όπως έλεγε πρώτα πρώτα ο ίδιος.

Η πίστη του Γρηγόρη στα ιδανικά του κομμουνισμού δεν πήγαζε από ιδεοληψία, μεταφυσική εμμονή ή απλό ρομαντισμό. Παρότι απόφοιτος του δημοτικού και με το ζόρι της Α' γυμνασίου, στην πορεία σπούδασε στο σχολείο της ζωής, από αγροτόπαιδο, μετά εργάτης και στη σχολή ραπτικής στην Αθήνα, αργότερα ως εργάτης-μετανάστης στον Καναδά και ξανά στην Αθήνα ως ράφτης. Σπούδασε όμως και στο πανεπιστήμιο της ταξικής πάλης από μικρός μέχρι την τελευταία μέρα της ζωής του.

Συχνά με εντυπωσίαζε διαβάζοντας κείμενά μου ή και άλλων συντρόφων και με τις γνωστές απολαυστικές πλάκες του για τους απόφοιτους του Πανεπιστημίου εντόπιζε φιλολογικά, συντακτικά ή και ορθογραφικά λάθη. Πέρα από ταξικός εργάτης έγινε διανοούμενος της επαναστατικής υπόθεσης. Ιδιαίτερα μάλιστα τα τελευταία χρόνια ασχολήθηκε, επίσης μαχητικά και επίμονα, με τη μελέτη και τη συγγραφή γύρω από το ζήτημα της εργατικής τάξης, τον προσδιορισμό, τον ιστορικό ρόλο της κ.λπ.

Ο Γρηγόρης ήταν μαχητής και στη ζωή και στην υγεία του, τίμιος και καλός άνθρωπος, γιατί ήταν ένας αληθινός και σπουδαίος επαναστάτης κομμουνιστής. **Κοιμήσου ήσυχος, σύντροφε, ήταν σπουδαία η σπορά σου.**

Κοκολαντωνάκης Νεκτάριος, στέλεχος του ΚΚΕ(μ-λ)

.....
.....
Γρηγόρης Κωνσταντόπουλος: Όρθιος, αταλάντευτος και συντροφικός

Νίκος Ξηρουδάκης

Αποχαιρέτησαμε χθες με πολιτική κηδεία στο Νεκροταφείο Καισαριανής, ένα ιστορικό στέλεχος της επαναστατικής αριστεράς και του κομμουνιστικού κινήματος της Ελλάδας. Τον αγαπημένο σύντροφο Γρηγόρη Κωνσταντόπουλο, ηγετική μορφή του ΚΚΕ(μ-λ).

Συνδικαλιστής ραφτεργάτης ο Γρηγόρης, με ιστορική γνώση, θεωρητική συγκρότηση, διεθνή

εμπειρία και πολιτική οξυδέρκεια, είχε μεγάλη συμβολή τόσο στην οικοδόμηση όχι μόνο της οργάνωσής του αλλά και ευρύτερα της επαναστατικής αριστεράς, όσο και στο να παραμείνει στην επικαιρότητα η κομμουνιστική προοπτική σε δίσεκτους καιρούς.

Σε εποχές που άλλοι «μήδισαν», είτε υποκύπτοντας στη γοητεία της νεότευκτης τότε εξουσίας, είτε προσχωρώντας στη συναίνεση και τον ταξικό συμβιβασμό, σφράγισε με την παρουσία του την προσπάθεια να μείνει όρθιος ένας ιδεολογικός και πολιτικός χώρος με μεγάλη συμβολή στους κοινωνικούς αγώνες της μεταπολίτευσης αλλά και στις μετέπειτα εξελίξεις.

Σταχυολογώ δύο ενωτικά πολιτικά εγχειρήματα: Την **Κίνηση για μια Επαναστατική Αριστερά**, στη δύσκολη πολιτικά περίοδο που ακολούθησε τη διεκδίκηση της πορείας προς την αμερικάνικη πρεσβεία και τη σύγκρουση του Πολυτεχνείου '80, τη διάλυση της Β' Πανελλαδικής και τη διαφαινόμενη άνοδο του επελαύνοντος ΠΑΣΟΚ. Και βέβαια, το ευρύτερα γνωστό εγχείρημα της **Μαχόμενης Αριστεράς**.

Όταν άλλοι στο χώρο μας μιλούσαν για το τέλος της αριστεράς ή απεμπολούσαν το κόκκινο για χάρη τού -κάθε απόχρωσης- πράσινου, σύντροφοι σαν το Γρηγόρη συνέβαλαν στη διατήρηση της πολιτικής αυτοτέλειας της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα.

Είχα την τύχη να μου παραχωρήσει δύο συνεντεύξεις, η μία από αυτές το 2011, «εφ' όλης της ύλης». Για τις ρίζες του μ-λ ρεύματος στην Ελλάδα και διεθνώς, για την Αναγέννηση, την ΟΜΛΕ, την Πολιτιστική Επανάσταση και τις εξελίξεις στην Κίνα, το συνδικαλιστικό κίνημα, τις αιτίες της ήττας κ.ά.

Αποσπώ ένα κομμάτι:

«Δε χρειαζόμαστε απεργίες διαμαρτυρίας. Χρειαζόμαστε απεργίες αντίστασης. Απεργίες διεκδίκησης, πάλης για την ανατροπή της επίθεσης. Κριτήριο θα πρέπει να είναι η πάλη να φέρνει αποτέλεσμα, όχι μόνο μακρόχρονο αλλά και άμεσο. Να μπορούν οι εργαζόμενοι να κερδίζουν μέσα από τις μάχες. Και αυτό μπορούν να το πετύχουν μονάχα όταν οι ίδιες οι μάζες πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους και οργανωθούν στους χώρους δουλειάς, στις γειτονιές, παντού. Η κοινή δράση των δυνάμεων της αριστεράς θα πρέπει να ενισχύσει αυτή την κατεύθυνση.»

Η φορτισμένη ανακοίνωση των συντρόφων του, μεταξύ άλλων αναφέρει:

«Την ίδια εκτίμηση και το ίδιο κύρος κέρδισε και απολάμβανε ο σύντροφος μας Γρηγόρης από όλα τα στελέχη και μέλη των Οργανώσεων στην Ελλάδα, με τις οποίες συνεργαστήκαμε όλα αυτά τα χρόνια στα πλαίσια της Κοινής Δράσης που τόσο σταθερά και επίμονα ο ίδιος υπηρέτησε. Και την πιο ειλικρινή αγάπη και εκτίμηση είχε και από κάθε λαϊκό άνθρωπο, από κάθε εργαζόμενο και νεολαίο με τον οποίο συμπορεύτηκε και συναναστράφηκε.»

Η ανακοίνωση της Π.Ε. του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση τονίζει τη συμβολή του στην ύπαρξη μιας κομμουνιστικής αριστεράς ασυμβίβαστης και επαναστατικής, για να συμπληρώσει: *«Στις πιο δύσκολες στροφές της ταξικής πάλης, ο σύντροφος Γρηγόρης ήταν μεταξύ εκείνων που κράτησαν όρθια τη σημαία της αυτοτέλειας της επαναστατικής κομμουνιστικής Αριστεράς, όσο και της κοινής δράσης και παρέμβασης.»*

Πάρα πολλές οργανώσεις και συλλογικότητες στην Ελλάδα και τον κόσμο εξέδωσαν ανακοινώσεις εκφράζοντας την εκτίμησή τους στο πρόσωπο του απερχόμενου συντρόφου. Αναφέρουμε ενδεικτικά: **ΛΑ-ΑΑΣ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΕΕΚ, ΟΚΔΕ, ΤΚΡ/ΜΛ, ΛΑ.Ε., Επιτροπή αλληλεγγύης για τους πολιτικούς κρατούμενους στην Τουρκία και το Κουρδιστάν, το Διεθνές Γραφείο του ΚΚ Τουρκίας /Μ-Λ κ.ά.**

«Η ευγενική προλεταριακή μορφή του σ. Γρηγόρη «φεύγει» αλλά αφήνει πίσω της μια πλούσια επαναστατική παρακαταθήκη», σημειώνει εύστοχα η ανακοίνωση της ΚΕ του Μ-Λ ΚΚΕ.